

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Til hr. Jørn Pedersen skal jeg sige, at hvis det skulle forstås som en invitation til en nærmere drøftelse af fritvalgsordningen og mulighederne for at forbedre den rundtomkring, så vil vi gerne tage imod den invitation.

Men så vil jeg godt sige, at så skal vi have et bedre grundlag at debattere ud fra end det, den socialdemokratiske ordfører leverede her i dag. Hr. René Skau Björnsson svarede på mit spørgsmål, at frit valg ville koste 2-3 mia. kr. at gennemføre udeomkring. Da jeg bad om en dokumentation for det tal, da blev der henvist til, at det var noget et eller andet konsulentbureau havde beregnet. Altså, sådan et grundlag kan jeg ikke diskutere ud fra, men jeg vil meget gerne være med til, at vi ser nærmere på, hvordan det kan realiseres i samtlige kommuner.

Det vil være hr. Søvnadal bekendt, som jeg gjorde rede for under førstebehandlingen af lovforslaget om forældrebetalingen, at vi i Venstre synes, at spørgsmålet om takstniveau skal drøftes i sammenhæng med udbudet. Og vi synes, det er væsentligt, at vi fremmer udbudet for børnefamilierne på pasningsområdet.

Til hr. Ole M. Nielsen med hensyn til barselorloven: Jeg kom med en række konkrete forslag til, hvordan jeg synes man kunne gøre barselorloven bedre, nemlig at gøre den fleksibel i forhold til, at far og mor kan skiftes til at bruge den, også i hele perioden. Flexibel med hensyn til, at man måske kunne konvertere dele af den til nedsat arbejdstid, og specielt synes jeg, at det har nogle perspektiver for den ekstra barselorlov for mændene. Og jeg synes ikke, at det, der bør være til debat nu, er et spørgsmål om barselorlovens længde. Jeg synes, at det er vigtigere at få løst de andre problemer, der er med børneoplysningen i det hele taget.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jeg vil spørge, om Venstres ordfører er opmærksom på, at frit valg i Venstres udgave er det samme som fjernelse af frit valg for kommunerne, idet det jo forholder sig sådan, at hvis man giver mulighed for frit valg over kommunegrænser, så må det i hvert fald også indebære, at man så bakker op om, at der så også er frit valg af de skatteprocenter, der fører til, at man f.eks. har en bedre børneoplysningsordning i én kommune end i en anden.

Så det betyder jo altså reelt, at hvis man har frit valg ud fra Venstres opfattelse, så begrænser man samtidig det kommunale selvstyre, eller også så må man altså acceptere, at det også betyder frit valg af højere skatteprocenter.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Fru Eva Kjer Hansen siger, at hun ikke vil tale om børneoplysnings længde nu, fordi nu handler det om børneoplysning. Jo, men der er jo en sammenhæng. Hvis man forlængede barselorlovens længde f.eks. til svensk længde, jamen så havde man klaret en væsentlig del af børneoplysningen for de helt små børn, og det er jo den vigtigste tid i et menneskes liv, er der nogle kloge, der siger. Så det er jo ikke ligeegyldigt. Og derfor er spørgsmålet, hvis man ellers ved, hvor man har Venstre: Hvor i Venstres prioriteringsliste ligger det spørgsmål om at få en længere barselorlov?

Så vil jeg spørge, om fru Eva Kjer Hansen ikke er klar over, at jo højere en pris er på en vare, desto mindre er efterspørgslen, og jo mindre den er, desto større er efterspørgslen. Prisen på børneoplysning i institutioner er jo kunstigt lav, og derfor er der en stor efterspørgsel. En halv million unger er i institution, praler socialisterne af, men det er, fordi prisen er kunstigt lav. Så ville fru Eva Kjer Hansen lave en ordning, hvor man satte fuld pris – det vil sige en tredobling af forældrebetalingen – på børneinstitutionerne? Til gengæld sendte man pengene uden om institutionerne til forældrene, så kunne de selv vælge frit på det grundlag.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrland (S):

Jeg vil egentlig gerne forsøge at sætte den debat, som fru Eva Kjer Hansen har rejst her, lidt i proportioner.

Der findes omkring 2,4 millioner lønmodtagere på arbejdsmarkedet. De 800.000 af dem er offentligt ansatte. De har deltidsbestemmelser alle sammen. Tilbage er der 1,6 millioner på det private arbejdsmarked. Ca. 46-47 pct. af dem har en overenskomst. Restgruppen har ikke. Trækker vi de her ting fra hinanden, så kan vi konstatere med de her 15 pct., som fru Eva Kjer Hansen taler om, at så har vi altså en gruppe på 120.000 personer, der er ramt af, at de ikke har deltidsbestemmelser i deres overenskomster. Hvor mange af dem er så børnefamilier eller har børn? Vel ca. en tredjedel eller sådan noget lignende, så vi er altså helt dernede. Det er det